

Potentialet for Frankrig og hele Europa i opbygningen af Verdenslandbroen

Af Helga Zepp-LaRouche

Det følgende er den tale, som fr. LaRouche forberedte til at holde den 19. oktober til en konference i Lyon, Frankrig, og som var sponsoreret af Schiller Institut og Club China EM Lyon Forever.

Lad mig begynde med et åbenlyst spørgsmål: Hvad ville Charles de Gaulle gøre i dag, for at sikre den franske nation og beskytte det franske folk fra de hidtil usete farer i verden i dag, konfronteret med de to trusler, som er at blive trukket ind i en potentiel atomar konfrontation mellem USA og Rusland på den ene side, og så den umiddelbart forestående mulighed for en nedsmeltning af det transatlantiske finanssystem, som ville kaste en stor del af verden ud i økonomisk kaos, på den anden side, og som efter al sandsynlighed også vil ende med at blive til en global krig?

Klokken er slået ét sekund i, eller allerede over tolv, når den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier siger, at han ikke længere kan udelukke en direkte militærkonfrontation mellem USA og Rusland; når den amerikanske vicepræsident Joe Biden annoncerer et cyberangreb mod Rusland for den angivelige russiske intervention i den amerikanske valgkampagne, og som Konstantin Kosachev, leder af Føderationsrådets Komite for Internationale Anliggender, kaldte den største trussel siden Cubakrisen, i betragtning af Bidens position, og når talskvinde for det Russiske Forsvarsministerium, Maria Zakharova, anklager Washington for at forfølge en 'brændt jords politik' med hensyn til amerikansk-russiske relationer? Og når russiske og kinesiske militære ledere, på det Syvende Xiangshan Forum i Beijing, advarer om, at Obama-administrationen er langt fremme i at forberede sine styrker til en førsteangrebs-atomkrig med begge

Helga Zepp-LaRouche (nr. to fra venstre) under pannediskussion ved konferencen i Lyon, Frankrig, 19. oktober, 2016.

nationer, baseret på Prompt Global Strike-doktrinen (førsteangrebsdoktrin), og i deployeringen af antiballistiske missilforsvarssystemer langs både Ruslands og Kinas grænser, for at »levere overraskelses-atommissilangreb i en hvilken som helst region i verden uden straf«, og at Rusland og Kina ville blive tvunget til at træffe passende modforholdsregler?

Den kendsgerning, at kansler Angela Merkel har inviteret præsident Vladimir Putin, der ikke kom til Paris i dag som planlagt, til et Minsk II-møde i Berlin i dag, er tegn på, at der er håb.

Krisen er ophedet at det truende kollaps af den transatlantiske verdens finanssektor. Deutsche Bank, med udestående derivatkontrakter til €42 billion – et beløb, der er 12 gange større end den tyske økonomis BNP på årsbasis – og som har næsten alle TBTF-bankerne (too big to fail – for store til at lade gå ned) som modparter, er

blot den mest risikofyldte bank, men, i tilfælde af et krak, er alle store og selv mellemstore banker dramatisk underkapitaliseret. Det er ironisk, at, af alle ting, så er det den bøde, som USA's Justitsministerium har udstedt for kriminelle manipulationer med det amerikanske ejendomsmarked, der bidrog til krakket i 2007/08, som nu kunne gå hen og blive det strå, der brækker kamelens ryg, mht. dens insolvens. Den aktuelt drøftede, delvise overtagelse af Deutsche Bank af nogle af de førende DAX-firmaer, uden afskrivning af derivaterne, ville ikke ændre noget i den kendsgerning, at hele banksystemet er færdigt.

En tidligere førende bankier sagde for nylig til mig, at, hvis stormen bryder ud, vil de, der tjente til livets ophold gennem produktivt arbejde, blive de store tabere, og hvis dæmningerne sprænges på trods af alle regeringernes forsøg på at inddæmme situationen, vil vi opleve en anderledes Europa, et sammenbrud af lov og orden, og et EU, der ikke kan regeres, kort sagt: et kontinent i en revolution.

Eftersom vi har at gøre med de nævnte farer som et resultat af menneskelig politik, er det absolut muligt at overvinde dem ved at vælge en totalt anden politisk kurs. Franklin D. Roosevelt overvandt finanskrisen og depressionen i 1933 med Glass/Steagall-bankopdelingsloven, som gjorde en ende på kasinoøkonomien dengang; ved at lancere Pecora-kommissionen, som bragte Wall Streets kriminelle aktiviteter for domstolene; og ved at vende tilbage til den første, amerikanske finansminister Alexander Hamiltons kreditpolitik.

Lyndon LaRouche har, i denne tradition, foreslået fire grundlæggende love, der ville føre den amerikanske økonomi ud af den nuværende krise og genetablere USA's tabte produktivitet. Ud over en genindførelse af Glass-Steagall, så omfatter disse love skabelsen af en Nationalbank i Hamiltons ånd, et internationalt kreditsystem i samme tradition, så vel som også et verdensøkonomisk program, der har videnskab som drivkraft, sådan, som det ville være muligt med et forceret program for fusionsteknologi og internationalt samarbejde om rumforskning og rumfart.

Hvis det transatlantiske områdes ansvarlige ledere på kort sigt kan overtales til at sætte folkets velfærd over finansoligarkiets geopolitiske interesse, kan verden pludselig trækkes væk fra afgrunden. For i løbet af de seneste tre år har der, selv om det stort set er forblevet ubemærket af massemedierne, fundet en hidtil uset strategisk omorganisering blandt nationer sted, som har skabt fuldstændigt nye muligheder for verdenspolitikken.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har sat et fuldstændigt nyt perspektiv på dagsordenen med det økonomiske initiativ med den »Nye Silkevej«, »Ét bælte, én vej«, som i mellemtiden har skabt en enorm dynamik med økonomisk samarbejde blandt flere end 70 lande.

Kina selv har i de seneste 40 år skabt et økonomisk mirakel – interessant nok på basis af de samme økonomiske principper, på hvilke det tyske, økonomiske mirakel var baseret – hvor Kina har kondenseret en økonomisk udvikling, til hvilken de industrialiserede nationer behø-

vede 200 år. Kina har inden for flere kategorier været i stand til at etablere sig som en leder på verdensmarkedet, såsom inden for højhastigheds-togsystemer, digitalisering i industrien og elektronik, alternative energiformer osv. I denne periode har Kina løftet 800 millioner mennesker ud af fattigdom og har netop, i en ny hvidbog, opfordret hele verden til at overvinde ekstrem fattigdom i hele verden frem til år 2020.

Med opbygningen af den Nye Silkevej tilbyder Kina at eksportere Kina-modellen til alle samarbejdende nationer, på basis af »win-win-samarbejde«, med samme fokus på innovation og økonomisk vækst, som Kina lagde vægt på under sit lederskab under G20-topmødet i Hangzhou. Kina har tilbudt staterne langs det økonomiske bælte en omfattende plan for videnskabeligt samarbejde, fælles laboratorier, forskningscentre, centre til overførsel af teknologi, videnskabs- og teknologiparker, samt et udvekslingsprogram for over 150.000 videnskabeligt og teknologisk personel fra disse lande til uddannelse i Kina med flere end 4.000 unge videnskabsfolk, med det specifikke formål at hæve deres produktivitet. På G20-topmødet aflagde Kina løfte om at dele fordelene ved innovation med især udviklingslandene, for således ikke at forsinke overvindelsen af deres underudvikling.

Projektet med den Nye Silkevej er det største infrastruktur- og industrialiseringsprogram, der nogen sinde har eksisteret på planeten. Halvfjerds nationer – og dette tal er voksende – som repræsenterer 4,4 mia. mennesker, og som allerede repræsenterer 43 % af verdensøkonomien. De investeringer, der er planlagt og allerede foretaget, er i størrelsesordenen \$1,4 billion (i nutidig købekraft).

Perspektivet om den Nye Silkevej og det 21. Århundredes Maritime Silkevej er en udviklingsstrategi, der er udarbejdet for de næste 30-40 år. Ligesom den gamle Silkevej, et navn, den først senere fik af den tyske geolog Ferdinand von Richthofen, så er det ikke blot en uafbrudt handelsrute mellem Eurasien og Afrika, men er synonym for foreningen og transformationen af de forskellige indlandsregioner og de nationer, der forbindes gennem søruter. Det er ikke blot transport og udveksling af varer, men, hvad der er vigtigere, udveksling af videnskabelige kundskaber, teknologier og kultur.

Mellem præsident Xi Jinping og præsident Putin blev grunden lagt til den økonomiske integration af den Nye Silkevej og den Eurasiske Økonomiske Union. På Vladivostok Økonomiske Forum i begyndelsen af september, hvor den japanske premierminister Shinzo Abe og den sydkoreanske præsident Park Geun-hye deltog med store erhvervsdelegationer, blev integrationen af det eurasiske økonomiske rum afgørende fremmet, selv om dette gik stort set ubemærket hen i den vestlige verden.

Det umiddelbart efterfølgende G20-topmøde, som Kina arrangerede i Hangzhou, demonstrerede for hele verden, at Kina har udviklet den mest progressive model for en ny retning for verdensøkonomien, baseret på innovation og økonomisk vækst, såvel som også en genbekræftelse af internationale relationer, baseret på FN's charter og respekt for suverænitet og for forskellige samfundsmønstre, hvilket står i skarp kontrast til koncepter som R2P

(Responsibility to Protect; Pligt til at beskytte) og såkaldte »humanitære interventioner«, konsekvenserne af hvilke vi kan se i dag i Sydvestafrika og Nordafrika.

Præsident Xi var direkte ved G20: »Den gamle model kan ikke længere opretholdes. Vi har nu brug for en innovationsbaseret strategi. Vi vil være avantgarden inden for videnskab og teknologi og udføre grundforskning for at overvinde de videnskabelige og teknologiske problemer, der hindrer økonomisk og industriel udvikling. Vi vil øge tempoet for applikation af videnskab og udvikling og sponsorere strategiske og fremvoksende industrigrene, for at bringe industrier op til et mellemniveau til højt niveau i værdikæden.«

På ASEAN-staternes topmøde i Laos, som fulgte umiddelbart efter, støttede alle staterne det kinesiske standpunkt i konflikten omkring det Sydkinesiske Hav og understregede i deres fælleserklæring, at Kinas udvikling repræsenterer en betydningsfuld chance for regionen, og at de udtrykkeligt støtter Kinas fredelige udvikling. BRIKS-staternes netop afsluttede topmøde [i Goa, Indien] demonstrerede, at Ruslands, Kinas og Indiens strategiske alliance er kernen i asiatisk integration og sætter fælles interesser over tilbageværende spændinger.

Denne hastige rækkefølge af forummer og topmøder inden for kun seks uger, i løbet af hvilke et enormt antal økonomiske aftaler er blevet indgået, har sat fokus på det ekstreme tempo for ikke alene den strategiske omorganisering mht. internationale relationer; den gør, på en umiskendelig måde, det ligeledes klart, at centrum for verdenspolitik meget tydeligt har flyttet sig til Asien.

Det første pilot-tog fra Kina til Europa ankom for kun fem år siden. Frem til i dag ankommer 20 godstog om ugen fra Kinas økonomiske centre – såsom Shenyang, Lianyungang, Harbin, Yiwu, Wuhan, Chengdu og Chongqing – til europæiske storbyer som Duisburg, Hamburg, Rotterdam, Lyon og Madrid.

De øst- og centraleuropæiske stater har længe erkendt fordelene ved kinesiske investeringer i netop de infrastrukturprojekter og transportkorridorer, som til dels var blevet besluttet ved EU-transportministrenes Kreta-konference i 1994, men som aldrig blev realiseret pga. Trojkaens nedskæringspolitik. Moderniseringen af havnen i Piræus, Grækenland; byggeriet af jernbanelinjer fra Grækenland via Serbien, Ungarn og videre; og en forbindelse mellem Oder-Elben-Donau-kanalen og det europæiske netværk af vandveje er i gang. Regeringerne i Grækenland, Serbien, Ungarn, den Tjekkiske Republik, Italien, Portugal og Schweiz har længe erkendt, at vejen til fremtiden ligger i samarbejde med Kina om opbygningen af den Nye Silkevej.

Samtidig har man skabt et fuldstændigt parallelt bank-system, som er totalt helliget investeringer i infrastruktur, realøkonomiske projekter og innovation. Dette omfatter Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), hvor 70 lande, på trods af betydeligt pres fra Washington, omgående tilsluttede sig som stiftende medlemmer – selv nære allierede til USA som Storbritannien, Tyskland, Frankrig, Japan, Australien og Canada. Andre institutioner i det nye system omfatter den Nye Udviklingsbank, den Mari-

time Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsorganisationsbanken og Valutareservefonden (CRA), der er helliget imødegåelse af spekulative angreb. Alle disse institutioner afholder sig fra kasinoøkonomien.

Alle de byer og regioner, der er involveret i udveksling af varer langs de nye handelsruter, erkender klart fordelene for begge sider ved samarbejde. Hvad skulle således holde Europa tilbage fra fuldt ud at tage imod Kinas tilbud om »win-win-samarbejde« om at forlænge den Nye Silkevej til Øst- og Centraleuropa, Balkanlandene, Sydeuropa og, frem for alt, om at genopbygge det krigshærgede Mellemøsten og om at påbegynde den presserende nødvendige industrialisering af Afrika, og således virkeliggøre den eneste politik, der kan forhindre et endnu mere rædselsfuldt forløb af flygtningekrisen?

Svaret er indlysende. Den amerikanske administration og Storbritannien insisterer på ideen om en unipolær verden, som i denne form allerede er ophørt med at eksistere. Den transatlantiske verden står umiddelbart for, med fuld kraft at brase lige lukt ind i Thukydid-fælden¹, som den tidligere, amerikanske formand for generalstabschefen, Martin Dempsey, gentagne gange har advaret om. Og Europa har hidtil været fanget i det gamle paradigme, hvor det tilpasser sig et Washington-konsensus uden at stille mange spørgsmål.

En rapport, som blev udgivet den 12. september af Saïd Business School ved Oxford Universitetet, er symptomatisk for de bestræbelser, selvfølgelig lige så forgæves, som de er desperate, der gøres fra fortalerne for den henfaldende, neoliberale, monetaristiske skoles side, på at forsøge at miskreditere den Nye Silkevejspolitik's enorme succes. Rapporten argumentere på latterlig vis med, at denne politik's enorme investering i infrastruktur, \$10,8 billion alene i løbet af det seneste årti, er en af årsagerne til det forestående kollaps af den kinesiske økonomi, og en trussel mod hele verdensøkonomien! Denne typiske anskuelse, som deles af filosofien med højrisiko- og højprofit-investeringsbankvirksomhed, nemlig, at investeringer i infrastruktur ikke frembringer høje afkast, er korrekt blevet forhånet af kinesiske regeringsfolk, der har erklæret: »Vi vurderer risiko anderledes end vestlige organisationer, fordi vi ser på et lands udviklingspotentiale. De ser tilbage; vi ser fremad.«

Industrialiseringens historie i hvert eneste land på planeten er det enkle bevis på, at udviklingen af infrastruktur er *conditio sine qua non* (den ufravigelige betingelse) for en transformation til moderne økonomier. De individuelle projekters afkast kan ikke måles i form af projekternes direkte profitskabelse, sådan som f.eks. bompenge for private hovedveje, men udelukkende i form af hele nationens eller kontinentets forøgede produktivitet, der forårsages af den forbedrede konnektivitet for industri, landbrug, personers bevægelighed osv. Jo mere udviklet og tæt, den infrastrukturelle udvikling i et land er, inklusive infrastruktur inden for energi, vand,

¹ Gr. Historiker, ca. 460-400 f.Kr.; advarede Republikken Athen, der var blevet et Imperium, om, at det ville forårsage sin egen undergang ved at indlede imperie-krige.

kommunikation, uddannelse, sundhedssystem osv., desto højere er (national-)økonomiens produktivitet, levestandarden og befolkningens forventede levealder. Selvfølgelig kan Oxfordforskerne ikke lade være med at slippe katten ud af sækken: De advarer andre udviklingslande, såsom Pakistan, Nigeria og Brasilien, mod at tage Kina som model for deres udvikling!

Lige så forkert og styret af geopolitiske motiver er argumentet om, at Kina simpelt hen forsøger at erstatte anglo-amerikansk imperialismen med sin egen kinesiske version. Disse påstande er intet andet end projektioner af tankegangen hos dem, der fremfører argumentet. Kendsgerningen er, at, oven i den 2.500 år gamle konfucianske tradition, finder der nu en dybtgående renæssance af konfucianisme sted, der fremfører idealet med individuel, livslang selvfuldendelse, og idealet om alle nationers harmoniske udvikling, som absolut er i overensstemmelse med Kinas win-win-politik med den Nye Silkevej, såvel som også med den gensidige interesse hos alle dem, der deltager i den, og med ideen om at dele frugterne af innovation og videnskabelig og teknologisk fremskridt med især udviklingslandene.

Der er et langt dybere slægtskab mellem konfucianisme og den europæiske, humanistiske tradition, end der stort set er nogen, der er sig bevidst i dag. Problemet er, at vi i Europa er gået bort fra vore mest ædle traditioner, såsom den italienske renæssance, den franske École Polytechnique, den tyske klassik, og det optimistiske menneskebillede, der er associeret med dem. Vi har tilladt dem at blive erstattet af den nutidige, depraverede poplærkultur, der domineres af hæslighed, vold, pornografi og overfladiskhed.

For at komme tilbage til det spørgsmål, jeg stillede i begyndelsen: Hvad ville Charles de Gaulle gøre i dag? Jeg er vis på, at han lidenskabeligt ville omfavne ideen om endelig at overvinde fattigdom og underudvikling gennem den globale forlængelse af den Nye Silkevej til at blive til Verdenslandbroen, og at der, i det nye paradigme, ikke vil være nogen modsigelse mellem at være en patriot for sin egen nation, og så være en verdensborger, der er optaget af hele den menneskelige arts velfærd.

Lad mig minde jer om den ekstraordinære tale, som de Gaulle holdt for den tyske ungdom den 9. september 1962 i Ludwigsburg, hvor han talte om den skjulte kraft, der, på baggrund af en ukendt lov, forårsager, at livets materielle ting undergår stadigt hastigere transformationer, i hvilke totaliteten af videnskabelige opdagelser forårsager en uophørlig forbedring af livets fysiske betingelser. Han sagde: »Det vidunderlige perspektiv, som frembydes for jer, bør ikke begrænses til nogle få udvalgte blandt dem, der i dag er i jeres alder, men bør blive tilgængeligt for alle vore fæller. I bør bestræbe jer på, at fremskridt bliver et alment gode således, at det bidrager til at nære det skønne, det retfærdige og det gode. [Dette bør være sandt] alle vegne, og især i vore lande, som repræsenterer vores civilisation og derfor kan bidrage til de milliarder, der lever i udviklingslande, for at besejre sult, elendighed og uvidenhed, og for at de kan opnå deres fulde, menneskelige værdighed.«

Det, som vi i de europæiske nationer må gøre, er, i de Gaulles ånd, at definere vores sande egeninteresse, som er at bruge den rige, videnskabelige og kulturelle tradition i den 2.500 år lange europæiske tradition, og tilslutte os det forhåbningsfulde perspektiv, som den Nye Silkevej repræsenterer, og arbejde sammen om at bringe menneskeheden ind i et fuldstændigt nyt paradigme, der udgår fra den idé, at den forenede menneskehed er af en højere orden end alle dens mangfoldige udtryk. Vi må vedtage menneskehedens fælles mål, for vi er i sandhed det, som Xi Jinping kalder for »et samfund med en fælles bestemmelse«. Et »samfund af menneskehedens fælles fremtid«.

Hvilke er så disse fælles mål? Vi bør gå sammen om at industrialisere Afrika gennem forlængelsen af den Nye Silkevej således, at de millioner, der nu tortureres af fattigdom og krig, ikke længere føler sig nødsaget til at løbe risikoen for at dø af dehydrering i ørkenen, eller for at drukne i Middelhavet. Vi bør opfylde vores moralske forpligtelse til at genopbygge de krigshærgede lande i Mellemøsten.

Vi bør sikre, at alle børn på planeten har adgang til universel uddannelse således, at den menneskelige arts ubegrænsede, kreative potentiale kan blive frigjort. Vi kan og må skabe nye, videnskabelige revolutioner med hensyn til principperne for livet, det menneskelige intellekts kreativitet som en fysisk kraft i universet, og den lovmæssighed, der styrer vort univers som helhed. Lad os antage det samme verdenssyn som vore astronauter, kosmonauter eller taikonauter, der fra rummet ser ned på vores lille, sårbare, blå planet, og ser ud i vort Solsystems, vor Galakses og vort Univers' store vidder. For, udforskning af rummet og rumforskning har en utrolig evne til at forårsage, at mennesket stiller spørgsmål, det aldrig før har stillet, og til at opdage principper, om hvilke vi i dag ikke engang ved at stille de rette spørgsmål. Lad os blive virkeligt menneskelige, og vi vil besejre alle udfordringer og påbegynde en ny æra for menneskeheden.